

Bryssel den 23 november 2020
(OR. en)

13091/20

LIMITE

EF 296
ECOFIN 1067
CCG 48
DRS 35
CODEC 1177
JAI 991
JUSTCIV 127
COMPET 569
EMPL 518
SOC 720

Interinstitutionella ärenden:

2010/0207 (COD)
2011/0295 (COD)
2015/0270 (COD)
2016/0360 (COD)
2016/0361 (COD)
2016/0362 (COD)
2016/0363 (COD)
2016/0364 (COD)
2018/0060 (COD)
2018/0063 (COD)
2020/0066 (COD)

RAPPORT

från: Ordförandeskapet
till: Ständiga representanternas kommitté (Coreper)
Ärende: Ordförandeskapets lägesrapport om förstärkningen av bankunionen

Ordförandeskapets lägesrapport om förstärkningen av bankunionen

I. Inledning

I enlighet med rådets slutsatser om en **färdplan för att fullborda bankunionen**, som antogs av rådet den 17 juni 2016 (10460/16, nedan kallad *färdplanen från juni 2016*), har rådet under det tyska ordförandeskapet fortsatt att arbeta för en förstärkning av bankunionen samt fortsatt att övervaka framstegen när det gäller riskminskning.

Av de diskussioner som ägde rum i december 2019 i **Eurogruppen och vid eurotoppmötet** (i inkluderande format) framgick tydligt behovet av att fortsätta arbeta med samtliga aspekter av den ytterligare förstärkningen av bankunionen på samförståndsbasis, med målet att återkomma till dessa frågor i juni 2020.

Med tanke på att bankunionen inrättades som ett svar på finanskrisen bör man i allt ytterligare arbete beakta bankunionens centrala vägledande principer, dvs. att bryta den negativa kopplingen mellan banker och stater som var själva kärnan i krisen och garantera säkerheten och tillförlitligheten i banksektorn inom euroområdet och resten av EU och se till att olönsamma banker försätts i resolution utan användning av skattebetalarnas pengar och med minsta möjliga inverkan på den reala ekonomin samtidigt som man värnar den finansiella stabiliteten på EU- och medlemsstatsnivå.

I juni 2020, mitt under covid-19-pandemin, konstaterade Eurogruppen vid sitt möte i inkluderande format att inrättandet av bankunionen på ett betydande sätt hade bidragit till att säkerställa en mer motståndskraftig banksektor, och var enig om att krisen stärkte argumenten för att fullborda bankunionen. Eurogruppen uppmanade de biträdande ministrarna att återuppta arbetet med att **ytterligare stärka bankunionen på ett holistiskt sätt** så snart som möjligt.

I enlighet med detta holistiska synsätt utformade det tyska ordförandeskapet arbetsprogrammet för **ad hoc-gruppen för förstärkning av bankunionen** (nedan kallad *ad hoc-gruppen*, 5006/16), som vid **fyra informella möten under det tyska ordförandeskapet** på teknisk nivå behandlade de aspekter som ansågs vara väsentliga för att stärka bankunionen, nämligen

- åtgärder för att förbättra krishanteringen,
- en större integration av EU:s banksektor samt frågan om balansen mellan hemland och värdland,
- den regleringsmässiga behandlingen av exponeringar i statspapper, och
- tekniska diskussioner om utformningen av en europeisk insättningsgaranti som bygger på den s.k. hybridmodellen.

Dessa diskussioner föregrep inte resultatet av de politiska förhandlingarna om en ytterligare förstärkning av bankunionen.

Ad hoc-gruppens arbetsprogram var nära samordnat med arbetsprogrammet för högnivågruppen för ett europeiskt insättningsgarantisystem och för kommissionens expertgrupp för bankverksamhet, betaltjänster och försäkring.

Denna lägesrapport sammanfattar läget i enlighet med diskussionerna vid de fyra ovannämnda mötena och har utarbetats under det tyska ordförandeskapets ansvar, med beaktande av synpunkterna från ad hoc-gruppens medlemmar. Den är avsedd att skapa kontinuitet och underlätta det tillträdande ordförandeskapets uppgift och bör inte anses vara bindande för delegationerna, eftersom den utgör ordförandeskapets bedömning av resultatet av de diskussioner som hållits¹.

Rapporten är indelad i tre delar: Del II är rapportens mest omfattande del och innehåller de ovannämnda väsentliga aspekterna för att förstärka bankunionen. Del III handlar om översynen av ramen för bankkrishantering och insättningsgarantin medan del IV rör övervakningen av riskminskning, särskilt åtgärderna för att ta itu med nödlidande lån.

II. Aspekter som anses vara väsentliga för att stärka bankunionen

II.1 Krishanteringsram

Ordförandeskapet har ägnat två arbetsmöten åt diskussioner om en stärkning av krishanteringsramen för banker. Vid ett **första möte den 13 juli** inriktades diskussionerna på

- **samspelet mellan tillsynsbefogenheterna enligt kapitalkravsdirektivet och befogenheterna för tidigt ingripande enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker, och**

¹ Tidigare framsteg presenterades i lägesrapporter från de nederländska (10036/16), slovakiska (14841/16), maltesiska (9484/17), estniska (14808/17), bulgariska (9819/18), österrikiska (14452/18), rumänska (9729/19 ADD1), finländska (14354/19 REV1) och kroatiska (8335/20 ADD1) ordförandeskapen.

- frågor gällande de **indikatorer som används för att bedöma om banker fallerar eller sannolikt kommer att falla** och om huruvida det skulle vara lämpligt att anpassa dessa till de utlösande faktorerna för konkurs enligt nationella insolvensramar.

Dessutom lade ordförandeskapet fram ett icke-officiellt dokument om de förutsättningar som anses vara väsentliga vid diskussionen om framtida ändringar av borgenärshierarkin (t.ex. transparens och förutsägbarhet för borgenärer). Syftet med detta icke-officiella dokument var att lägga grunden för en mer ingående diskussion om riktade ändringar av borgenärshierarkin vid ad hoc-gruppens möte i september.

Samspelet mellan tillsynsbefogenheterna enligt kapitalkravsdirektivet och befogenheterna för tidigt ingripande enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker

När det gäller samspelet mellan tillsynsbefogenheterna enligt kapitalkravsdirektivet och **befogenheterna för tidigt ingripande** enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker ansåg en majoritet av medlemsstaterna det vara motiverat att undanröja sådana befintliga överlappningar mellan dessa regelverk som skulle kunna äventyra en lämplig användning av verktygen. Åsikterna gick isär när det gäller frågan om huruvida betecknandet av sådana åtgärder som åtgärder för tidigt ingripande enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker skulle kunna få en dämpande effekt på deras användning, samt huruvida denna beteckning skulle kunna utlösa skyldigheter till offentliggörande enligt marknadsmissbruksförordningen. Kommissionen förtydligade vid mötet att det om man utgår ifrån skyldigheterna enligt marknadsmissbruksförordningen inte är någon skillnad mellan tillsynsåtgärder och åtgärder för tidigt ingripande. Dessutom motsatte sig majoriteten av medlemsstaterna idén att fastställa kvantitativa utlösande faktorer för befogenheter för tidigt ingripande eller att ha en tydlig eskalationsstege och var i stället för att ge tillsynsmyndigheterna större handlingsfrihet. En medlemsstat efterlyste större tydlighet för att underlätta förståelsen av olika potentiella resultat av de olika tillämpningarna av både åtgärder för tidigt ingripande och tillsynsbefogenheter genom utarbetandet av scenarier för att identifiera områden där en anpassning är möjlig.

Det fanns dock ett generellt stöd för åtgärder för anpassning av den verktygslåda som tillsynsmyndigheterna har till sitt förfogande. En majoritet av medlemsstaterna ansåg således att en sammanslagning av tillsynsåtgärderna och befogenheterna för tidigt ingripande i förordningen om den gemensamma tillsynsmekanismen och kapitalkravsdirektivet var en rimlig väg framåt. Vikten av att säkerställa samordningen mellan tillsynsmyndigheter och resolutionsmyndigheter togs också upp. ECB och några medlemsstater stödde ett undanröjande av överlappningen mellan åtgärder för tidigt ingripande och tillsynsåtgärder genom att från direktivet om återhämtning och resolution av banker ta bort de åtgärder för tidigt ingripande som redan finns tillgängliga i kapitalkravsdirektivet och förordningen om den gemensamma tillsynsmekanismen, eftersom detta skulle innebära begränsade förändringar och skapa tydlighet i samspelet med resolutionsmyndigheten.

När det gäller den gemensamma tillsynsmekanismen fanns det ett generellt stöd för att ge ECB en direkt tillämplig rättslig grund för utövandet av tillsynsbefogenheter och befogenheter för tidigt ingripande. I detta sammanhang framhöll ECB att en ändring av förordningen om den gemensamma tillsynsmekanismen skulle kunna innebära en fördröjning jämfört med en ändring av direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, och att ECB under den tiden fortfarande skulle sakna en direkt tillämplig rättslig grund. Med tanke på att denna fråga behöver lösas snabbt ansåg ECB att en ändring av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen skulle kunna vara en effektivare lösning, eftersom ändringar av den förordningen kan antas enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet, som inte kräver enhällighet (till skillnad från ändringar av förordningen om den gemensamma tillsynsmekanismen).

Ordförandeskapet noterade medlemsstaternas majoritetsståndpunkt att tillsynsåtgärder och befogenheter för tidigt ingripande **bör slås samman** inom ramen för förordningen om den gemensamma tillsynsmekanismen/kapitalkravsdirektivet. Kommissionen utför det tekniska arbetet för att i god tid kunna utarbeta ett lagstiftningsförslag.

Samspelet mellan fastställandet att banker fallerar eller sannolikt kommer att falla och nationella utlösande faktorer för insolvens

Den allmänna uppfattningen om samspelet mellan å ena sidan fastställandet att en bank fallerar eller sannolikt kommer att falla och å andra sidan nationella utlösande faktorer för insolvens var att de nationella utlösande faktorerna behöver anpassas i syfte att undvika situationer av ovisshet, där en bank med en negativ bedömning av allmänintresset förklaras falla eller sannolikt falla men inte uppfyller insolvenskriterierna enligt nationella insolvensramar. För vissa medlemsstater skulle dock en anpassning av de nationella utlösande faktorerna för insolvens innebära betydande konstitutionella och praktiska problem och de anser därför att en anpassning inte är något genomförbart alternativ.

Vissa medlemsstater ansåg emellertid att denna fråga skulle kunna lösas genom tillämpning på nationell nivå av den nya artikel 32b i det ändrade direktivet om återhämtning och resolution av banker. Enligt den artikeln ska banker som har förklarats fallera eller sannolikt komma att fallera men vilkas resolution inte ligger i allmänintresset ”avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt”.

I detta avseende rådde det bred enighet om att hänvisningen i den bestämmelsen till begreppet ”avveckling” skulle **säkerställa att fallerande banker utträder från marknaden**, även om åsikterna förblev skilda i fråga om de förfaranden och tidsplaner som skulle gälla för marknadsutträdet. I synnerhet ansåg många medlemsstater att det inte var nödvändigt med någon automatik mellan fastställandet att en bank fallerar eller sannolikt kommer att fallera och inledandet av formella insolvensförfaranden, särskilt eftersom fastställandet att en bank fallerar eller sannolikt kommer att fallera inbegriper den situationen att en bank bara ”sannolikt” kommer att fallera, och alltså inte är insolvent, eller att detta fastställande inte över huvud taget berör frågan om insolvens. De flesta medlemsstaterna förespråkade emellertid ett förtydligande av de rättsliga begrepp som inte är exakt definierade i artikel 32b i det ändrade direktivet om återhämtning och resolution av banker, t.ex. betydelsen av ”avveckling”. Vissa medlemsstater lyfte också fram samspelet mellan fastställandet att banker fallerar eller sannolikt kommer att fallera och tillbakadragandet av banktillstånd och ansåg att en diskretionär befogenhet rörande ett sådant tillbakadragande skulle kunna betraktas som ett användbart komplement i detta avseende. ECB förtydligade att villkoren för tillbakadragande av tillstånd inte heller är anpassade till villkoren för fastställandet att en bank fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Det skulle krävas en ändring av regelverket för att åtgärda denna fråga.

Ordförandeskapet drog slutsatsen att de omfattande diskussionerna om fastställandet att banker fallerar eller sannolikt kommer att fallera och utlösande faktorer för insolvens bör betraktas som en del av en eventuell reform av krishanteringsramen. Medlemsstaterna välkomnade fortsatt tekniskt arbete från kommissionens sida i syfte att i god tid kunna utarbeta ett lagstiftningsförslag.

Vid ett **andra möte den 18 september** fokuserade ad hoc-gruppen på

- **borgenärshierarkin** och
- **krishanteringsramen för mindre banker.**

Riktade ändringar av borgenärshierarkin

De flesta medlemsstaterna var eniga om att det skulle vara fördelaktigt att anta en **målinriktad strategi** för harmoniseringen av **borgenärshierarkin**. Ordförandeskapet föreslog en sådan strategi i sitt icke-officiella dokument i syfte att undvika långtgående ändringar av insolvensordningarna, vars räckvidd kan gå utöver bankrelaterade frågor. Ordförandeskapet fokuserade i stället på en harmonisering av de områden som skulle vara relevanta för resolution av banker, med särskild hänsyn tagen till principen om ”inte sämre villkor för borgenär”.

Medlemsstaterna hade dock olika uppfattningar om vilka specifika områden som skulle kräva harmonisering och om hur en harmoniserad strategi skulle se ut, särskilt när det gäller rangordningen av insättningar och skulder som är undantagna från skuldnedskrivning.

När det gäller **rangordningen av insättningar** förespråkade de flesta medlemsstaterna ett ”måttligt” generellt insättarföreträde som baserar sig på ett stegvist förfarande. Enligt ett måttligt generellt insättarföreträde har alla fordringar från insättare en högre rangordning än fordringar från vanliga borgenärer utan säkerhet. I ett system med insättarföreträde och ett stegvist förfarande rangordnas dessutom garanterade insättningar högre än kvalificerade insättningar för fysiska personer och små och medelstora företag utöver insättningsgarantisystemets täckningsnivå, medan andra insättningar fortfarande rangordnas högre än andra skulder med förmånsrätt². Mot bakgrund av detta betonade medlemsstaterna vikten av att bibehålla högsta prioritet i rangordningen för garanterade insättningar, vilket säkerställer att det finns tillräcklig finansiering för att de nationella insättningsgarantisystemen ska kunna uppfylla sina huvudfunktioner. När det gäller ”andra insättningar” (t.ex. stora insättningar från företag och insättningar som inte är kvalificerade) har de flesta medlemsstaterna inte kommenterat frågan om huruvida dessa insättningar bör rangordnas högre än skulder med förmånsrätt, i enlighet med det måttliga generella insättarföreträdet, eller huruvida de bör ha likställd rangordning (*pari passu*) med andra skulder med förmånsrätt.

Några få medlemsstater motsatte sig dock tanken på insättarföreträde med ett stegvist förfarande. De argumenterade i stället för ett förfarande där alla garanterade och icke-garanterade insättningar har samma rangordning (*pari passu*-rangordning) eftersom detta skulle öka insättningsgarantisystemens finansiella möjligheter att finansiera andra åtgärder utöver utbetalningar, som en del av ett EU-system för likvidation under ordnade former som syftar till att tillhandahålla ett verktyg för att hantera krisen för banker som inte klarar prövningen av allmänintresset.

² ECB föreslog detta förfarande i sitt yttrande av den 8 mars 2017 (CON/2017/6).

Diskussionen om **rangordningen av skulder som är undantagna från skuldnedskrivning** och om dessa skulders samverkan med andra skulder såsom insättningar eller skulder med säkerhet visade sig vara komplicerad. Medlemsstaterna pekade på ett stort antal problem som borde övervägas ytterligare. När det gäller t.ex. skatteskulder uttryckte vissa medlemsstater oro över att sådana skulder skulle betalas före garanterade insättningar eller fordringar från insättningsgarantisystem. Ett stort antal medlemsstater meddelade mot denna bakgrund att de skulle föredra en harmonisering av enbart vissa, men inte alla, av dessa skulder. Det förelåg stöd för att gruppera de undantagna skulderna på grundval av skälen för undantagande. Andra medlemsstater efterlyste ett koncernövergripande perspektiv för att stödja resolution på grundval av metoden med en enda ingångspunkt när det gäller rangordningen av koncerninterna skulder.

Ordförandeskapet noterade att de flesta medlemsstaterna ansåg att allt uppföljningsarbete avseende borgenärshierarkin bör vara målinriktat, med särskilt fokus på att analysera vilka av de skulder som är undantagna från skuldnedskrivning som bör få en harmoniserad rangordning. Ordförandeskapet anser att det behövs ytterligare tekniskt arbete med rangordningen av skulder som är undantagna från skuldnedskrivning, inbegripet i fråga om hur rangordningen kan tillämpas i kombination med ett måttligt generellt insättarföreträde som baserar sig på ett stegvist förfarande, vilket är det alternativ som många medlemsstater föredrar. Kommissionen bekräftade sin avsikt att fortsätta det tekniska arbetet på denna grundval.

Krishanteringsram för mindre banker

Diskussionen om utformningen av krishanteringsramen för mindre banker baserades på fyra bidrag, nämligen

- en presentation från Gemensamma resolutionsnämnden om dess strategi för bedömningen av allmänintresset,
- ett icke-officiellt dokument från ordförandeskapet om en särskild likvidationsordning för banker som fallerar eller sannolikt kommer att falla men för vilka bedömningen av allmänintresset är negativ ("EU-ordning för likvidation av banker"),
- ett gemensamt icke-officiellt dokument från FI, FR och NL om riktade åtgärder för att förbättra krishanteringsramen för alla banker, inklusive bedömningen av allmänintresset och kontrollen av statligt stöd, och
- en presentation från det europeiska forumet för insättningsgarantigivare (*European Forum of Deposit Insurers* (EFDI)) om dess praktiska erfarenheter av minst kostsamma scenario-testet.

Den nuvarande krishanteringsramen följer en binär struktur: Resolutionsmyndigheten agerar endast när resolutionen av respektive bank ligger i allmänhetens intresse, medan alla andra fall omfattas av nationella insolvensförfaranden, vilket möjliggör tillämpning av olika åtgärder enligt nationella linjer. Valet mellan likvidation enligt nationella insolvensförfaranden och resolution enligt resolutionsordningen beror därför på resultatet av bedömningen av allmänintresset. Mot bakgrund av detta gjorde **Gemensamma resolutionsnämnden** olika förtydliganden om sin strategi för **bedömningen av allmänintresset** enligt den gemensamma resolutionsmekanismen:

- För det första är Gemensamma resolutionsnämnden resolutionsmyndighet för 128 banker/bankkoncerner, inbegripet de största bankerna som bedriver verksamhet i bankunionen, systemviktiga banker och vissa gränsöverskridande koncerner. För dessa banker räknar Gemensamma resolutionsnämnden i regel med och planerar för att använda resolutionsverktyg och inte likvidation enligt respektive nationella insolvensförfaranden.
- För det andra tar man i bedömningen av allmänintresset hänsyn till rådande omständigheter när banken fallerar eller sannolikt kommer att falla, dvs. Gemensamma resolutionsnämnden väger också in den ekonomiska miljön och bedömer effekterna av resolution kontra insolvens vid den specifika tidpunkten, och omprövar effekterna av bankens fallissemang på resolutionsmålen.
- För det tredje kan skillnaderna i nationella insolvensförfaranden leda till olika resultat vid bedömningen av allmänintresset. Därför skulle det vara till stor hjälp att harmonisera de nationella insolvensförfarandena i detta avseende.
- Slutligen förklarade Gemensamma resolutionsnämnden att ytterligare arbete planeras på särskilda områden i samarbete med de nationella resolutionsmyndigheterna. Huvudfokus kommer att ligga på systemomfattande händelser, finjustering av viktiga funktioner, analys på regional nivå och skydd av garanterade insättningar.

Gemensamma resolutionsnämnden förklarade att likvidation enligt nationella insolvensförfaranden – med tanke på det stora antalet banker (ca 3 000) i Europeiska unionen – är ”referensscenariot” för ett stort antal banker i de flesta medlemsstater i händelse av en kris.

Ordförandeskapet föreslog för dessa banker i sin icke-formella skrivelse en **EU-ordning för likvidation av banker**, som innehåller särskilda likvidationsverktyg och möjliggör en harmoniserad användning av insättningsgarantisystemens ingripanden utöver utbetalning (transaktioner för uppköp och övertagande av skulder) på grundval av en klart definierad metod för att räkna ut det minst kostsamma scenariot. Medlemsstaterna hade olika åsikter om den centrala frågan om införandet av en EU-ordning för likvidation av banker med en negativ bedömning av allmänintresset. Några medlemsstater, ECB och Gemensamma resolutionsnämnden såg fördelar med en sådan metod, eftersom de betraktade de nuvarande reglerna enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker som olämpliga för mindre inlåningsbanker. Dessa medlemsstater och ECB hävdade framför allt att det kan bli svårt att låta dessa banker omfattas av resolutionsramen eftersom de flesta av dem saknar eller endast har begränsad tillgång till kapitalmarknader med hänsyn till att kunna uppfylla minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder för en resolutionsstrategi. Enligt deras uppfattning skulle en EU-ordning för likvidation av banker göra det möjligt att tillämpa en proportionerlig strategi, som samtidigt garanterar neutralitet i förhållande till olika affärsmodeller.

Andra medlemsstater erinrade dock om syftet med inrättandet av bankunionen: *att alla kategorier av institut har möjlighet till resolution oavsett storlek och inbördes förhållanden* (Ekofinrådets slutsatser, december 2010). Dessa medlemsstater ansåg att alla de verktyg som behövs för att underlätta resolution av banker – även mindre sådana – redan fanns i verktygslådan för resolution (t.ex. verktyget för försäljning av verksamhet eller för inrättande av en brobank). För att möjliggöra att dessa verktyg tillämpas i praktiken på mindre banker ställde sig dessa medlemsstater bakom en **bredare tolkning av bedömningen av allmänintresset**, såsom föreslås i det gemensamma icke-officiella dokumentet från FI, FR och NL, som stämmer bättre överens med den uppfattning som vissa medlemsstater framfört, att också små bankers fallissemang kan innebära risker för den finansiella stabiliteten, kritiska funktioners kontinuitet samt skydd för och tillgång till insättningar. Följaktligen bör återstående banker med en negativ bedömning av allmänintresset bli föremål för likvidation enligt nationella insolvensförfaranden, utan möjlighet till andra ingripanden än en utbetalning (dvs. transaktioner för uppköp och övertagande av skulder) som finansieras av det nationella insättningsgarantisystemet. Gemensamma resolutionsnämnden, som är den resolutionsmyndighet som ansvarar för att tillämpa bedömningen av allmänintresset på de största och mest systemviktiga bankerna och på vissa gränsöverskridande koncerner som är verksamma i bankunionen, har klargjort att resolutionsstrategin för nästan alla banker som omfattas av dess ansvarsområde är resolution, och inte insolvens enligt nationella system. Resolutionsnämnden klargjorde vidare att det nuvarande systemet erbjuder tillräcklig flexibilitet för att hantera alla situationer på lämpligt sätt.

När det gäller **minst kostsamma scenario-testet** var nästan alla medlemsstater eniga om att det behövs en mer detaljerad metod för att mer effektivt säkerställa lika villkor i EU, såsom föreslås i ordförandeskapets icke-officiella dokument. Vissa medlemsstater uttryckte dock oro över inkluderingen av indirekta kostnader, även om dessa kostnader skulle omfattas av tak och objektiva kriterier som fastställts som en del av en övergripande metod. Enligt deras uppfattning skulle metoden bli komplexare om indirekta kostnader inkluderades. De hävdade också att den drivande faktorn bakom en inkludering av kostnadskomponenter av denna typ i själva verket är att möjliggöra en utökad användning av medel från insättningsgarantisystem för att skydda fordringar utöver garanterade insättningar och att detta skulle kunna ha en negativ inverkan på insättningsgarantisystemens medel. Dessutom var vissa medlemsstater positiva till införandet av en *pari passu*-rangordning av alla insättningar (garanterade och icke-garanterade), eftersom detta skulle utvidga insättningsgarantisystemens möjligheter att finansiera transaktioner för uppköp och övertagande av skulder. Många medlemsstater menade dock att detta skulle skada syftet att skydda insättningsgarantisystemens medel. De hävdade att en förmånsrätt för insättningsgarantisystemen är en förutsättning för en lämplig och tillförlitlig refinansiering av insättningsgarantisystemen, och därmed säkrar systemets trovärdighet.

Vad gäller **förvaltning** rådde det bred enighet bland medlemsstaterna om att införandet av nya verktyg, såsom transaktioner för uppköp och övertagande av skulder, kräver förvaltningsbefogenheter, som skulle kunna tilldelas en offentlig myndighet på nationell nivå (t.ex. den nationella resolutionsmyndigheten). Gemensamma resolutionsnämnden tillade att det skulle finnas tydliga fördelar med att ge administrativa likvidationsbefogenheter till en central EU-myndighet med EU-medel, och dra lärdom av de amerikanska erfarenheterna. Behovet av att, av effektivitetsskäl, undvika överlappningar i fråga om expertis nämndes också. Vissa medlemsstater uttryckte oro över Gemensamma resolutionsnämndens inblandning så länge de finansiella resurserna i insättningsgarantisystemen fortfarande är nationella. De motsatte sig all inblandning av Gemensamma resolutionsnämnden i det slutliga beslutet, eftersom de ansåg att befogenheten att fatta beslut bör ligga på den nivå där kostnaderna bärs. Andra medlemsstater förespråkade dock mer inflytande för Gemensamma resolutionsnämnden. De hävdade att om en detaljerad metod för att räkna ut det minst kostsamma scenariot ska införas är det önskvärt att en central europeisk myndighet samordnar och utövar tillsyn över att metoden tillämpas konsekvent.

EFDI:s presentation var inriktad på de tekniska aspekterna av **minst kostsamma scenario-testet, i enlighet med artikel 11.6 i direktivet om insättningsgarantisystem** ("alternativa åtgärder"). I testet ingår vanligtvis i) en prognos över resultatet av insolvensförfarandena och de förluster som insättningsgarantisystemet ska bära, ii) en uppskattning av kostnaderna för varje tillgänglig alternativ åtgärd, och iii) valet av den mest genomförbara åtgärden på grundval av steg i) och ii). EFDI drog slutsatsen att metoden för att räkna ut det minst kostsamma scenariot bör vara korrekt och rättvis. Utöver de direkta kostnaderna bör även indirekta kostnader beaktas. Enligt EFDI får högsta prioritet för garanterade insättningar och fordringar från insättningsgarantisystem starkt stöd av nästan alla insättningsgarantisystem i EU, eftersom det säkerställer minimala förluster för insättningsgarantisystemen. I detta sammanhang noterade EFDI också att en uppskattning av det kontrafaktiska scenariot, utan högsta prioritet, i många fall skulle bli betydligt mindre exakt på grund av det utökade urvalet av fordringar att beakta.

Ordförandeskapet noterade diskussionen mellan medlemsstaterna. Generellt rådde enighet om att den nuvarande situationen i bankunionen är otillfredsställande och att det är nödvändigt att ändra regelverket, antingen genom att införa en separat uppsättning regler för banker med en negativ bedömning av allmänintresset, eller genom att bredda tolkningen av bedömningen av allmänintresset, eller en kombination av båda.

Kommissionen bekräftade att alla dessa frågor kommer att bli föremål för bedömning inom den kommande översynen av ramen för bankkrishantering och insättningsgaranti (se del III).

II.2 Marknadsintegration

Vid det **tredje mötet i ad hoc-gruppen den 12 oktober** lade ordförandeskapet fram två alternativ för att uppnå bättre integration på EU:s bankmarknad. Gruppen diskuterade hur en mer flexibel kapitalallokering inom bankkoncerner i hela bankunionen skulle kunna uppnås, samtidigt som man inför lämpliga skyddsåtgärder för värdländerna. Ordförandeskapet konstaterade att man måste säkerställa att kapital vid en negativ händelse görs tillgängligt för dotterföretag i värdländer, oavsett var i koncernen kapitalet tidigare innehades.

I ordförandeskapets icke-officiella dokument föreslogs två möjliga alternativ för att uppnå ovannämnda mål. Alternativ 1 skulle innebära att man inför ett **gränsöverskridande undantag från kapitalkrav i kombination med lagstadgade skyddsåtgärder** (rekapitaliseringskrav) för dotterföretag. Detta skulle säkerställa att moderföretaget rekapitaliserar dotterföretaget om förutbestämda utlösande faktorer tyder på att moderföretaget eller dotterföretaget befinner sig i en försämrad finansiell situation. Alternativ 2 skulle innebära att man inför en **vattenfallsmekanism** där man (på förhand) i en nivå 1-text fastställer fördelningen av förluster inom bankkoncernen i fall med resolution eller likvidation inom ramen för normala insolvensförfaranden.

En grupp på 12 medlemsstater betonade, på grundval av ett gemensamt särskilt icke-officiellt dokument och med stöd av andra medlemsstater, vikten av balansen mellan hemland och värdland och de överenskommelser som nyligen nåtts om detta. De betonade i synnerhet den viktiga roll som enskilda tillsynskrav spelar för skyddet av insättare och den finansiella stabiliteten, för genomförandet av resolutionsordningarna och mikro- och makrotillsynspolitiken och för säkerställandet av lika villkor och finansieringen av den reala ekonomin. Dessa medlemsstater förespråkar därför att man utreder andra hinder för marknadsintegration än tillsynsmässiga sådana.

Under diskussionerna framkom det att vissa medlemsstater betraktade alternativ 1 som en möjlig grund för vidare diskussioner, förutsatt att en godtagbar balans uppnås mellan ett mer flexibelt kapitalflöde och lämpliga skyddsåtgärder, men att en stor grupp medlemsstater ansåg att skyddsåtgärderna i detta alternativ inte var tillräckliga för att undanröja deras farhågor. Farhågor framfördes framför allt avseende ändamålsenligheten hos en mekanism för rätten att framställa fordringar, särskilt i kristider då det kan vara svårt att genomdriva den. Dessa medlemsstater ifrågasatte fördelarna med en maximal flexibilitet när det gäller kapitalallokering.

Vad gäller alternativ 2 betonade medlemsstaterna dess komplexitet, det längre perspektivet för dess genomförande och de eventuella nödvändiga förutsättningarna (dvs. harmonisering av borgenärshierarkin). En medlemsstat kritiserade det enligt dess uppfattning asymmetriska stödet som ska fungera huvudsakligen från moderföretaget till dess dotterföretag och inte tvärtom. Gruppen på 12 medlemsstater noterade inte desto mindre att alternativ 2 väcker den viktiga frågan om bördefördelning mellan en bankkoncerns fordringsägare, något som är centralt i balansen mellan hemland och värdland.

Dessutom nämnde vissa medlemsstater behovet av att bredda diskussionerna så att de omfattar inte bara kapitalåtgärder utan även likviditets- och resolutionsåtgärder, i syfte att skapa större klarhet i fråga om de olika alternativens effekter. Dessa och andra medlemsstater förklarade att andra åtgärder skulle kunna genomföras gradvis för att förbättra marknadsintegrationen, på grundval av befintliga möjligheter och med en analys av varför de inte används i praktiken (t.ex. undantagen från likviditetskrav). En medlemsstat föreslog att säkerhetsmarginalerna för dotterföretag skulle kunna omfattas av riktade förändringar för att bättre hantera koncerninterna kapitalflöden, interna minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder samt likviditeten. Dessutom skulle man kunna förtydliga metoden enligt pelare 2 för att belöna geografisk mångfald hos koncerner. ECB hänvisade till en privat bloggpost från Andrea Enrias och Edouard Fernandez-Bollo om främjande av gränsöverskridande integrering av bankkoncerner inom bankunionen, som innehöll konkreta förslag för att främja en effektiv fördelning av likviditetsresurser inom bankkoncerner och samtidigt, enligt författarna, ge adekvat skydd för värdlandets myndigheter.

Ordförandeskapet noterade de synpunkter som framfördes under diskussionen, informerade högnivågruppen vid dess möte den 13 november och uppmanade till ytterligare tekniskt arbete/översyner för att bedöma hindren för användningen av befintliga bestämmelser (nämligen undantagen från likviditetskrav).

II.3 Behandlingen av statsrisker

Den **regleringsmässiga behandlingen av exponeringar i statspapper diskuterades vid mötet den 12 oktober**. På begäran av ordföranden redogjorde kommissionen för effekterna av olika alternativ för genomförandet av kapitalkrav, beräknat på grundval av uppdaterade uppgifter från Europeiska bankmyndigheten (EBA) fram till andra kvartalet 2020. De flesta alternativen baserades på koncentrationsrisker.

Syftet med kapitalkraven är att minska statsrisken genom både den gradvisa tillämpningen av riskvikter på exponeringar som överskrider vissa koncentrationströsklar och det därmed sammanhängande incitamentet att diversifiera statsskuldportföljen. Kommissionens konsekvensanalys visade, på grundval av befintliga uppgifter, att den totala nivån för bankernas exponeringar i statspapper har ökat. Analysen visade att av de tre parametrar för regleringsmässig behandling av exponeringar i statspapper som diskuterades var det Baselkommitténs och ekonomiska och finansiella kommitténs kalibreringar som hade minst inverkan på primärkapital på aggregerad nivå, medan inverkan av kalibreringen genom en förordning om skatt på koncentrerade tillgångar av statsobligationer (*Sovereign Concentration Charge Regulation (SCCR)*) är betydligt större.

När det gäller regulatoriska aspekter gav medlemsstaterna uttryck för den välbekanta oenigheten i fråga om kapitalkraven. Vissa medlemsstater insisterade på att arbetet skulle fortsätta och att olika alternativ för hanteringen av statsrisker med hjälp av kapitalkrav (koncentration och kreditrisk) skulle bibehållas. Dessa medlemsstater betonade att det arbetet är centralt för att göra framsteg i riktning mot ett fullbordande av bankunionen och att dessa tillgångar medför risker som bör behandlas som alla andra tillgångar i tillsynsregelverket. De framhöll att en tillsynsbehandling av statsrisker kan utformas så att den är hanterbar och inte påverkar den finansiella stabiliteten. Detta framgick också av kommissionens effektanalys, eftersom covid-19-pandemin fram till andra kvartalet 2020 endast hade måttlig inverkan enligt de olika kalibreringarna.

De andra medlemsstaterna motsatte sig kapitalkrav eller var motvilliga till ändringar. Vissa menade att initiativ som rör den regleringsmässiga behandlingen av exponeringar i statspapper borde anpassas noga till internationella normer, såsom Baselkommittén för banktillsyn föreslagit. Dessa medlemsstater lyfte fram de risker som införandet av regleringsmässig behandling av exponeringar i statspapper kan innebära i kristider, särskilt i en ofullständig bankunion. Andra ansåg att det vore olämpligt att fortsätta diskussionerna om denna fråga så länge som effekterna av covid-19-krisen inte har åtgärdats, eftersom de fruktade att diskussionerna skulle sända motstridiga budskap till banksektorn, som spelar en viktig roll i det samlade stödet till den reala ekonomin. Vissa av de medlemsstater som motsatte sig kapitalkraven nämnde också att den strategi som övervägs inte bör leda till en åtskillnad mellan medlemsstaterna baserad på kreditrisk.

Dessutom uttryckte vissa medlemsstater utanför euroområdet och vissa medlemsstater med mindre kapitalmarknader eller mindre utvecklade sådana oro över sina banksystems förmåga att diversifiera sina innehav av exponeringar i statspapper och över inverkan av eventuella ändringar på deras statsobligationsmarknader och finansiella stabilitet. Flera medlemsstater upprepade att de kraftigt motsätter sig en negativ inverkan på statsskulden av eventuella ändringar av den regleringsmässiga behandlingen av exponeringar i statspapper, även om den genomförs successivt, och noterade också att de farhågorna är ännu mer relevanta med tanke på de marknadsförhållanden som följer av covid-19-pandemin. Vissa skulle endast stödja en översyn av de riskbaserade bidragen till det europeiska insättningsgarantisystemet och insisterade på att det skulle behövas en tidsplan och en lämplig ordningsföljd för alla de aspekter som är nödvändiga för fullbordandet av bankunionen. De medlemmar som var för en regleringsmässig behandling av exponeringar i statspapper ansåg dock riskbaserade bidrag som anpassats efter statsrisker vara otillräckliga på egen hand.

Kommissionen höll med om att ytterligare arbete skulle behövas för att åtgärda databegränsningar, särskilt när det gäller små banker, och för att kontrollera effekterna av offentliga garantisystem på banklån.

Ordförandeskapet konstaterade att medlemsstaternas åsikter om den regleringsmässiga behandlingen av exponeringar i statspapper fortfarande var delade. Ordförandeskapet noterade också behovet av att bedöma förslagets inverkan på mindre marknader och banker, även när det gäller medlemsstater utanför euroområdet, och enades om att ytterligare analyser kommer att behövas som underlag för framtida diskussioner. Dessa analyser skulle också omfatta förslagets inverkan på medlemsstaternas ekonomiska handlingsutrymme i en eventuell framtida covid-liknande kris. Ordförandeskapet konstaterade att en för ändamålet avsedd datainsamling antagligen skulle behövas för att de ytterligare analyserna skulle kunna utföras. Vissa medlemsstater var dock ovilliga att genomföra detta i den aktuella situationen, med tanke på den operativa börda som detta skulle innebära för bankerna. Ordförandeskapet uppmanade kommissionen att tillsammans med Europeiska bankmyndigheten fortsätta sin analys med beaktande av ovannämnda överväganden.

II.4 Det europeiska insättningsgarantisystemet

Kommissionens datainsamling

Den **12 oktober** utvärderade ad hoc-gruppen den **datainsamling som genomförts till stöd för utarbetandet av metoden för beräkning av riskbaserade bidrag inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet**. Kommissionen presenterade en översikt över den senaste datainsamlingen, som avslutades i februari 2020. De data som samlats in är fortfarande ofullständiga när det gäller vissa indikatorer. Dessa data kommer dock att utgöra en viktig grund för det framtida tekniska arbetet och kommer att underlätta en välunderbyggd diskussion om detaljerna i metoden, inbegripet sammanläggningsmetoden och valet av riskindikatorer.

Under mötet tog några medlemsstater exempelvis upp specifika frågor om de riskindikatorer som belystes i kommissionens analys. Vissa medlemsstater ifrågasatte huruvida tillgängliga minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder kan beaktas vid beräkningen med tanke på heterogeniteten när det gäller bankernas storlek. Andra medlemsstater och institutioner tog också upp frågor om metoden, t.ex. angående lagligheten i Europeiska bankmyndighetens metod mot bakgrund av tribunalens avgörande om de bidrag till den gemensamma resolutionsfonden som fastställs av Gemensamma resolutionsnämnden. Dessutom pekade vissa medlemsstater på behovet av att inkludera statsspecifika riskindikatorer, t.ex. indikatorer som utarbetats på grundval av ländernas kreditbetyg. Vissa medlemsstater underströk att detta, om det beslutas, endast kan vara ett alternativ och inte i något fall ett komplement till behandlingen av exponeringar i statspapper.

Ordförandeskapet konstaterade att det skulle vara viktigt att bedöma om det är tekniskt genomförbart att ta hänsyn till ytterligare indikatorer, eftersom ett bredare urval av indikatorer skulle kunna gynna den övergripande analysen.

Kommissionen betonade vikten av det pågående arbetet med datainsamling och kvalitetssäkringen i samband med detta, t.ex. rapporterade data om minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder. När detta arbete har slutförts kommer kommissionen att inleda bedömningen av den tekniska genomförbarheten, bland annat genom att testa potentiella nya indikatorer, utan att föregripa de politiska/strategiska val som också är beroende av bankunionens övergripande utformning.

Ordförandeskapet uppmanade kommissionen att ta hänsyn till medlemsstaternas önskemål när den tillhandahåller framtida analyser av utformningen av metoden för beräkning av riskbaserade bidrag.

Kommissionens undersökning om hybridmodellen

Den **19 november** diskuterade ad-hoc-gruppen parametrarna för den s.k. hybridmodellen för det europeiska insättningsgarantisystemet, som ursprungligen lades fram av det österrikiska ordförandeskapet i juli 2018. **Hybridmodellen** bygger på tanken om en central fond parallellt med en obligatorisk utlåningskapacitet mellan de nationella insättningsgarantisystemen. Den centrala fonden skulle tillhandahålla likviditetsstöd till ett mottagande insättningsgarantisystem när detta har uttömt sina medel ("likviditetsstödsystem"). Om medlen i den centrala fonden är uttömda när en intervention behövs skulle Gemensamma resolutionsnämnden, på den centrala fondens vägnar, kunna låna från nationella insättningsgarantisystem genom en obligatorisk utlåningsmekanism. Hybridmodellen kan utformas på olika sätt beroende på politiska beslut om kalibreringen av flera parametrar såsom fördelningen av medel mellan den centrala fonden och de nationella insättningsgarantisystemen eller nivån på taken för likviditetsstödet. Kommissionen presenterade resultatet av en **undersökning** som inleddes vid ad-hoc-gruppens möte i juli.

Allmänt sett visade undersökningen att deltagarna hade olika åsikter om nästan alla aspekter av utformningen som togs upp, så ytterligare tekniska diskussioner behövs. De flesta frågor som togs upp i samband med modellen skiljer sig inte från frågorna avseende den ursprungliga modellen. Medlemsstaterna underströk också att deras ståndpunkt om de olika aspekterna av utformningen skulle vara beroende av den eventuella framtida utvecklingen av den övergripande rättsliga ramen för krishantering och i synnerhet insättningsgarantisystemens funktion. När det gäller det slutliga målet underströk vissa medlemsstater vikten av ett fullt utbyggt europeiskt insättningsgarantisystem (dvs. en ömsesidig fond med full förlusttäckning, i enlighet med kommissionens förslag från 2015). Andra medlemsstater hävdade att alla politiska beslut om utformningen av en gemensam insättningsgaranti är beroende av åtgärder för ytterligare riskminskning och erinrade om färdplanen från juni 2016 och om att utformningen av hybridmodellen inte ersätter riskminskning.

Medlemsstaterna hade olika åsikter om fördelningen av medel mellan den centrala fonden och de nationella insättningsgarantisystemen. Nästan lika många medlemsstater förespråkade vart och ett av de tre alternativ som står till buds, nämligen i) en stor central fond och begränsade nationella insättningsgarantisystem, ii) en begränsad central fond och omfattande nationella insättningsgarantisystem och iii) en jämn fördelning av medel. En medlemsstat betonade vidare att fördelningen av medel mellan den centrala fonden och de nationella insättningsgarantisystemen i hög grad skulle vara beroende av täckningen av tillfälliga höga saldon samt behandlingen av enheter som inte omfattas av kapitalkravsförordningen inom den nya ramen.

Nästan alla medlemsstater förespråkade införandet av ett tak för obligatorisk utlåning för att skydda den finansiella kapaciteten. En knapp majoritet av medlemsstaterna var för införandet av ett tak för den centrala fonden.

När det gäller kreditvillkoren stödde de flesta medlemsstater införandet av räntor på lån från den centrala fonden. Medlemsstaternas åsikter om lånens löptid var delade, men majoriteten lutade åt en löptid på över fem år.

När det gäller interventionernas tillämpningsområde argumenterade flera medlemsstater som deltog i undersökningen för ett begränsat sådant, med fokus på utbetalning och bidrag till resolution, medan andra medlemsstater argumenterade för ett bredare tillämpningsområde. Vissa av dessa medlemsstater var positiva till att inkludera finansiering av åtgärder enligt både artikel 11.3 och 11.6 i direktivet om insättningsgarantisystem (”undvikande av fallissemang”, ”alternativa åtgärder”), medan vissa medlemsstater motsatte sig att åtgärder för att undvika fallissemang skulle omfattas. En medlemsstat hävdade att införandet av sådana åtgärder skulle göra det ännu svårare att nå en politisk kompromiss om det europeiska insättningsgarantisystemet. Även när det gäller institutionella skyddssystem som erkänts som insättningsgarantisystem var åsikterna delade mellan medlemsstaterna. Endast ett fåtal medlemsstater menade att det institutionella skyddssystemets åtgärder för att undvika fallissemang borde omfattas av det europeiska insättningsgarantisystemet. Flera medlemsstater höll med om att det institutionella skyddssystemets annorlunda karaktär och lågriskprofil kan återspeglas genom diskonteringsfaktorer i bidragen till det europeiska insättningsgarantisystemet. Med tanke på de institutionella skyddssystemens huvudfunktion, som är utformad enligt artikel 113.7 i kapitalkravsförordningen, och principen om kostnadsneutralitet³, argumenterade en medlemsstat i sina skriftliga kommentarer för att institutionella skyddssystem skulle undantas från tillämpningsområdet för hybridmodellen eller för att tillåta undantag som återspeglar deras specifika situation.

³ ”En viktig princip är att det europeiska insättningsgarantisystemets samtliga faser inte får leda till en ökning av bankernas kostnader totalt sett jämfört med de nuvarande skyldigheterna under 2014 års direktiv om insättningsgarantisystem.” Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén, *Mot ett fullbordande av bankunionen*, av den 24 november 2015.

Under diskussionen om enheter som inte omfattas av kapitalkravsförordningen framförde medlemsstaterna två synpunkter: Vissa stödde en inkludering av sådana enheter (några dock på vissa villkor) för att inte diskriminera olika insättare på den inre marknaden och undvika ett system med två nivåer. Andra medlemsstater efterlyste en strikt anpassning av tillämpningsområdet till den gemensamma tillsynsmekanismen med tanke på lagstiftningens enhetlighet och likabehandling. När det gäller alternativ och nationellt handlingsutrymme stödde en knapp majoritet av dem som deltog i undersökningen finansiering genom likviditetsstödsystemet.

Medlemsstaterna hade olika åsikter när det gäller hur man kan åstadkomma förlustdelning. Vissa medlemsstater framhöll att hybridmodellen endast kan vara en tillfällig etapp på vägen mot ett fullt utbyggt europeiskt insättningsgarantisystem (med en förlusttäckning på 100 %). Andra medlemsstater hävdade att hybridmodellen inte bör medföra någon ömsesidighet över huvud taget eller att förlustdelning bör omfattas av tydliga villkor eller politiska beslut.

Ordförandeskapet noterade de synpunkter som framfördes under diskussionen och informerade högnivågruppen vid mötet den 24 november.

III. Kommissionens översyn av ramen för bankkrishantering och insättningsgaranti

Vid mötet den **19 november** lade kommissionen fram färdplanen för översynen av ramen för bankkrishantering och insättningsgaranti, som offentliggjordes den 11 november. Översynen gäller främst de tre EU-rättsakter som för närvarande är i kraft – direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem. På grundval av översynen och en omfattande konsekvensbedömning avser kommissionen att lägga fram ett konkret lagstiftningsförslag senast sista kvartalet 2021.

Vissa medlemsstater, ECB och Gemensamma resolutionsnämnden stödde översynen. Andra medlemsstater uttryckte dock vissa farhågor och problem. En medlemsstat beklagade t.ex. att reglerna för statligt stöd inte tagits med i översynen och rekommenderade starkt att de fortfarande skulle ingå. En annan medlemsstat betonade vikten av att behålla en ram för insättningsgarantisystem som säkerställer åtminstone samma nivå av insättarskydd som den nuvarande ramen. En medlemsstat tvivlade också på att mandaten i direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem var tillräckliga för att täcka ett sådant omfattande initiativ. Som svar på frågan om hur en ”gemensam insättningsgaranti” (ett europeiskt insättningsgarantisystem) ska integreras i det övergripande arbetet förklarade kommissionen att konsekvensbedömningen också kommer att behandla inrättandet av en gemensam insättningsgarantimekanism som en del av fullbordandet av bankunionen.

Ordförandeskapet noterade diskussionen om översynen av ramen för bankkrishantering och insättningsgaranti.

IV. Övervakning av framstegen när det gäller riskminskning – åtgärder för att ta itu med nödlidande lån i Europa

Vid ad hoc-gruppens möte den 19 november gav ordförandeskapet en översikt över åtgärderna för att ta itu med problemet med nödlidande lån i Europa. Som svar på Ekofinrådets handlingsplan från 2017 för att ta itu med nödlidande lån⁴ lade kommissionen fram sitt paket om nödlidande lån i mars 2018. Förordningen om säkerhetsmekanismen antogs av de båda lagstiftarna och trädde i kraft i april 2019⁵. ECB, EBA, Gemensamma resolutionsnämnden och Europeiska systemrisknämnden har också fullgjort sitt arbete med olika delar av handlingsplanen inom sina respektive ansvarsområden. Dessutom har medlemsstaterna inlett och möjliggjort viktiga åtgärder på nationell nivå.

⁴ <https://www.consilium.europa.eu/sv/press/press-releases/2017/07/11/conclusions-non-performing-loans/>

⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/630 av den 17 april 2019 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller minsta förlusttäckning för nödlidande exponeringar (EUT L 111 25.4.2019, s. 4).

Trots dessa framsteg ligger andelen nödlidande lån kvar på höga nivåer i vissa medlemsstater och varierar fortfarande mellan medlemsstater och banker, och vissa centrala delar av 2017 års handlingsplan för nödlidande lån har ännu inte genomförts. Det är viktigt att notera att förslaget till direktiv om kreditförvaltare och kreditförvärvare fortfarande diskuteras i Europaparlamentet. Eftersom genomförandet av direktivet skulle kunna ge viktigt stöd för att hantera konsekvenserna av covid-19-krisen bör de båda lagstiftarna inleda trepartsdialogen så snart som möjligt. Därutöver har EBA slutfört riktmärkningsarbetet för insolvens- och låneindrivningssystem. Resultatet av riktmärkningen bör ge incitament till riktade reformer av medlemsstaternas regelverk för indrivning av lån i enlighet med handlingsplanen från 2017.

Mot bakgrund av covid-19-pandemins inverkan på ekonomin och potentiella ökningar av fallissemang och nödlidande lån kommer kommissionen i december att offentliggöra ett meddelande med en ny strategi och åtgärder för att hantera nödlidande lån. På grundval av ovanstående kommer detta meddelande att inriktas på riktade åtgärder på två områden: i) ytterligare utveckling av sekundärmarknader för problemtillgångar och ii) förslag till reformer av ramverken för insolvens och skuldindrivning. I strategin ingår också att avlägsna lagstiftningshinder för köp av nödlidande lån och andra hinder för utvecklingen av sekundärmarknader för nödlidande lån. En annan åtgärd i verktygslådan för att hantera nödlidande lån skulle kunna vara nationella kapitalförvaltningsbolag. Dessutom behövs bättre datakvalitet och jämförbarhet för problemtillgångar.

Det **tyska ordförandeskapet** uppmanar Coreper att notera denna rapport, i syfte att föra arbetet vidare.

Det portugisiska ordförandeskapet uppmanas att bygga vidare på de framsteg som gjorts när det tar över, att fortsätta att arbeta för en förstärkning av bankunionen och att ta itu med de olika arbetsflöden som man enades om i färdplanen från juni 2016.